

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Χίλια ὀκτακῆσα κι' ἑννενηντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξουπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνον.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῖρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τριάντα,
ὕψωμός 'στὸ χροσάφι κι' εἰς πάντα.

Ποῦντος τρακόσα ἐξήντα τρία,
Νομοσχεδίων σοφῶν σωρεία.

Περικλέτος, Φασουλῆς,
σ' ἓνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Φ. Νά! ὁ Κυκλάδων Βουλευτῆς 'στὸ βῆμα ὁμιλεῖ...
Π. Ἀκούς τί λέει;
Φ. Πρόσεχε 'στὰ λόγια του πολὺ.
Π. Πῶ! γιὰ τοὺς μουφλούζηδες τῆς Σύρας πόσα ψάλλει!
Φ. Θέ μου, τί κατάστασις καὶ τί μεγάλο χάλι!
Π. Καταχρήσεις, Περικλῆ, 'στὰ κάρβουνα κι' εἰς ὅλα...
Φ. Ἐν τούτοις οἱ μουφλούζηδες δὲν 'τίναξαν τὰ κῶλα.
Π. Φουκαράδες δανεισταί, ποῦ εἶνε γιὰ σαμάρια,
κατέσχον τὰ ἐπιπλα κι' αὐτὰ τὰ κλαμάρια,
καὶ τὸ μελάνι μοναχὰ τοὺς ἄφησαν ἐκεῖ
νὰ μουντζουρώνωνται μ' αὐτὸ οἱ Ἀτμοπλοῖκοί.
Π. Θέ μου, τί κατάστασις!..
Φ. Ἀκόμη λέει κι' ἄλλα
κι' ὡς φαίνεται θὰ ἔχομε τρεχάματα μεγάλα.
Π. Ὁ Δεληγιώργης, Φασουλῆ...
Φ. Ἀρχίζει νέον δράμα...
Π. Διαβάζει μὲ κατάνυξιν τοῦ Μόνσων ἓνα γράμμα.
Φ. Εἰς αὐτὸ πῶς ὁ Πρεσβευτῆς τῆς φίλης Βρετανίας,
ποῦ τοὺς μουφλούζηδες κτυπᾷ μετὰ πολλῆς μανίας,
ἀνηγείλει, ὡς λέγεται, εἰς τὸν Σαλιςβουρὺ
πῶς ὁ λουρὸς ποῦ δίδεται ἀπὸ τὸν Θεόδωρῃ
'στῆς Σύρας τοὺς μουφλούζηδες ὡς συνδρομὴ τοῦ κράτους
μοιράζεται εἰς Βουλευτὰς τὰ μάλα Κορδονάτους.
Π. Πιστενεῖς τέτοια πράγματα;
Φ. Πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξει!..
Καὶ ἂν ἡ Δύσις καθ' ἡμῶν ὁλόκληρος φρυάξη

καὶ ἂν γραφοῦν χειρότεροις εἰς βάρος μας 'ντροπικῆς
τὸν οὐρανὸν τὸν καθαρὸν δὲν σκιάζουν ἀστραπαῖς.
Π. Γισῦχα τοῦ Μόνσων!..
Φ. Γισῦχά του, ποῦ θέλει νὰ μᾶς 'βρίσῃ
καὶ δὲν 'Εγγλέζων ἄχυρα δὲν ξέρεῖ νὰ χωρίσῃ.
Π. Ὁ Δεληγιώργης ὁμιλεῖ καὶ τούρχειται νὰ κλαψῇ...
Φ. Ὁ Μόνσων μᾶς ζητεῖ παρντὸν γιὰ ὅσα ἔχει γράψῃ.
Π. Ζήτω τοῦ Μόνσων!..
Φ. Ζήτω του καὶ ἄλλῃ μιὰ φορὰ.
Π. Ὁ Ράλλης τώρα ὁμιλεῖ καὶ λέει σοβαρά.
Φ. Ἀκουσον, ἀκουσον, μωρέ, τί κτύπημα ὁμιλῶ!..
λέγει πῶς διασύρεται τῆς χώρας ἡ τιμὴ,
πῶς ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργός, ποῦ μ' αἰγλήν περιστέφεται,
τὴν καθεμίαν πτώχευσιν μεγάλως ἀποστρέφεται,
καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὰ ριχὰ δὲν θέλει νὰ μᾶς πωῇ,
μηδὲ πτωχοὺς τοὺς παστρικοὺς τῆς Σύρας νὰ κηρύξῃ,
μηδὲ 'στὰ χαρτοπαίγνια δὲν βάζει ὀφίλου χέρι,
μηδὲ ποτὲ μὲ κόκκινον τὰ κλείνει βουλευκέρτ,
γιατὶ τὸ ἔθνος χάνεται χωρὶς κανένα λόγον
ἂν λείψουν οἱ μουφλούζηδες κι' ἀφήσωμε τὸν τζόγον.
Π. Αὐτὰ ποῦ λέει, Φασουλῆ, δὲν εἶναι ἀποκρύβια.
Φ. Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἐθιμοῦσε 'στὰ ἄληθεια.
Π. Πῶ! πῶ! ποδοκροτῆματα!..
Φ. Ὁ Πρόεδρος θυμώνει.
Π. Τί λέει ὁ Πρωθυπουργός;
Φ. Τὸν Ράλλον κερταρώνει.

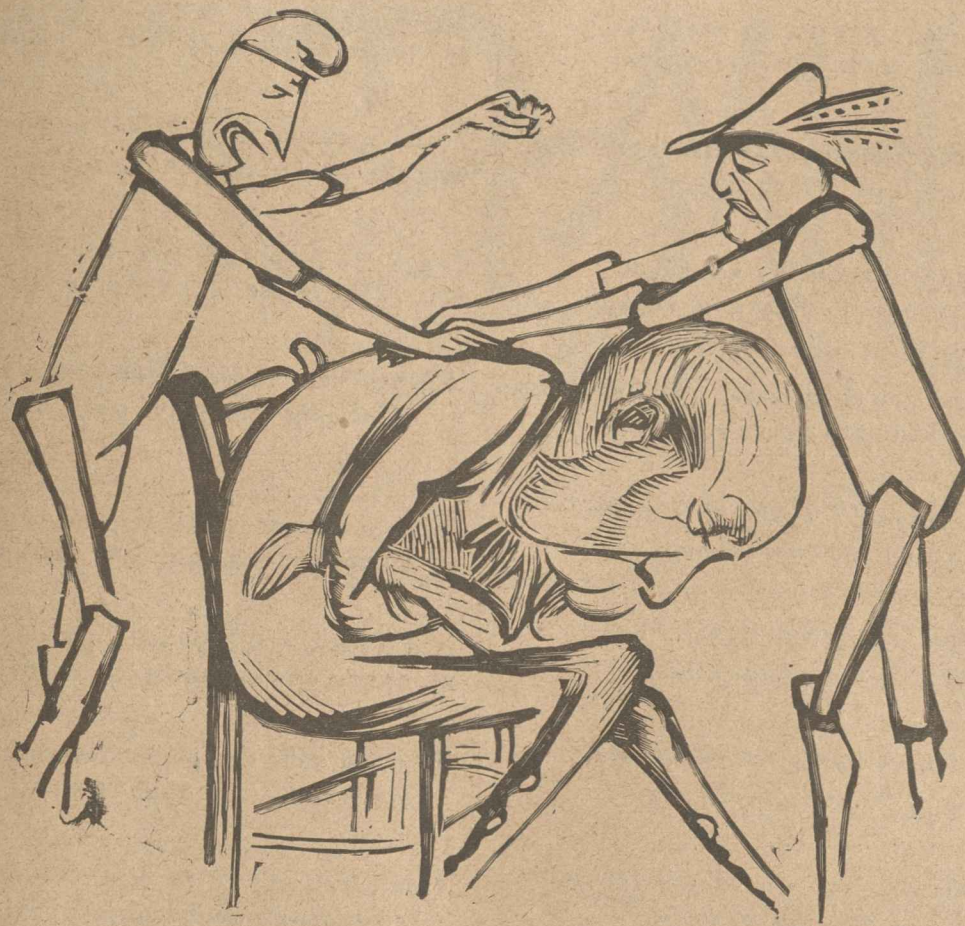
Καὶ ποῖος ξένος ἴπουργός ποτέ θά δυνήθῃ
εἰς τὰ καλὰ καθύμνενα νὰ μᾶς ἐπιβλήθῃ;
Καὶ τίς λοιπὸν Πρωθυπουργὸς κραταιοτάτου κράτους
ἔμπορεῖ νὰ δώσῃ προσταγὴν σ' ἐμᾶς τοὺς Κορδόνιους;
Ἐγὼ ποτέ ἀκούσιν νὰ δώσω εἰς κανένα,
ἐγὼ ποτέ στὸν Σώλσθουρ νὰ κάμψω τὸν αὐχένα,
ὅπου ἔμπορὸς τὰς σχέσεις του εὐθὺς νὰ διαρρήξω
καὶ τὸ κομμένο χέρι μου στὰ μούτρα του νὰ ρίξω;
Ἐγὼ ποτέ νὰ φεθῇ τὸν Σώλσθουρ τὸν χάχα,
ποὺ νὰ χορταίνω ἐμάθα με λάχανα μονάχα,
κι' ἀντὶ σὰν πρῶτα κόρχος νὰ λέγουν ἐν λαχάνει
σήμερ' ἀντὶ τοῦ κόρχος φωνάζουν «Δεληγιάννης»;
Τί με τὸν Μόνσων ἐμάθα ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει...
ὁ ἰδικός μου τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
Π. Ἀμμ, ἔτσι πὲς τὰ, Θόδωρε, νὰ σὲ τρομάξουν ὅλοι
κι' ἡ λυπημένη μας καρδιὰ νὰ γίνῃ περιβόλι.
Φ. Γεῖά σου, ἀσίκη Θεόδωρ... τὸ στόμα σου ν' ἀγιάσῃ...
αὐτὸς ὁ Μόνσων ἔκοντεψε ὡς τώρα νὰ μᾶς σκάσῃ.
Καλὰ τοὺς τὰ κοπάνισες... τοὺς πῆρες τὸν ἄέρα...
Π. Νά! νά! κι' ὁ Μαυροκέφαλος φωνάζει ἀπὸ πέρα.
Φ. Ἀκούσατε, ἀκούσατε...
Π. Τί λέει;
Φ. Ἀπορεῖ
πὺς τόσος λόγος γίνεται περὶ Σαλισθουρ,
ἐνὸς Ἑγγλέζου ἀφανούς, μηδαμινὸ ἀνθρώπου,
καὶ παίζει ρόλον καὶ αὐτὸς ἐπιφανοῦς προσώπου.
Π. Καλὲ τί λόγος!... βέβαια... δικαίως ἀπορεῖ...
ἐμπρός στὸν Μαυροκέφαλο κυττᾶς Σαλισθουρ;
"Οἱ οἱ Μυλλόρδοι, ἀδελφέ, καὶ αἱ Σαλισθουρῆδες
ἐμπρός στὸν Μαυροκέφαλο μοῦ φαίνονται μαρίδες.
Φ. Ἀκούε ἐκεῖ Σαλισθουρ καὶ μασκαροκαμώματα!...
σικτίρ! πὺς τὰ σιχαίνονται τῶν Ἀγγλῶν τὰ ὀνόματα.
Μὰ νά! κι' ὁ Κωνσταντόπουλος παρλάρει ὁ σοφός
κι' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, ἀκούει κεκυφώς.
Π. Τί λέει;
Φ. Ἀκούσον καλῶς... περὶ τιμῆς φωνάζει
καὶ τοῦ Ζαήμη τοῦ βωδοῦ τὴν κάπα ξετινάζει.
Π. Κι' αὐτὸς τί λέει;
Φ. Τὸ σιγᾶν τὸ θεωρεῖ καθήκον...
αὐτὸς, μωρέ, κατήντησε ὁ Μοῦτος τῶν Πορτίκων.
Π. Πῶ! πῶ! ποδοκροτήματα καὶ γδοῦπος σμερδαλέος.
Φ. Νά! ὁ Κυκλάδων Βουλευτής, ὁ τόσον θαρραλέος,
τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ζητεῖ νὰ ξαναλούσῃ...
Π. Νά! κι' ὁ Πεταλάης, Φασουλῆ, μετ' αὐτὸν τοῦ μούσι.

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ κεμερί.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταῦτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερόν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
καὶ ὅτῃς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Ἀμάν, φωνάζει, βρέ παιδιὰ, γιὰ τὸ Θεὸ σταθήτε,
τῆς τρίχες τοῦ Πρωθυπουργοῦ ὀλίγον σεβασθήτε.
Φ. Χριστέ καὶ Παναγία μου... με πᾶει ριπιτί...
ἀγριεμένο, Περικλῆ, κυττάζω τὸν Πετριῆ.
Π. Ἀγρίεψε 'στ' ἀληθινά... βαβαὶ τῆς δυστυχίας!...
κι' αὐτὸς ὁ λογιώτατος ζητεῖ μονομαχίας.
Φ. Πετριῆ λογιώτατε, γιὰ ἔλα 'στὰ σωστά σου,
γιατὶ νομίζω πὺς φωτιά δὲν πιάνουν τάρματά σου.
Π. Τελειόν' ἡ συνεδρίασις χωρὶς καυγάς νὰ γένῃ,
ἀλλ' ὄχι... νά! ὁ Πρόεδρος τὸν κώδωνα σημαίνει.
Φ. Καينوῦρια συνεδρίασις κι' ὄχλησθ' μεγάλη...
Π. Πῶ! πῶ!
Φ. Σκασμός κι' ὁ Θόδωρος 'τσακώθῃ μετ' αὐτὸν Ράλλη.
Π. Καὶ τί τοῦ λέει;
Φ. Τεῖσαι σύ, ποῦ ἔρχεσ' ἐμπροσθ' μου
καὶ προπετῶς ἀμφισβητεῖς τὰ δικαιώματά μου;
Π. Κι' ὁ Ράλλης, βρέ, τί ἀπαντᾷ στὸν πρῶτο Κορδόνι;
Φ. Καρδίδι σὺ κι' ἐγὼ αὐτὸ με βάσανα γεμάτο.
Π. Βλέπω τὸν Φαρμακόπουλο... πυρῶδες βλέμμα ριπι
κι' ὡς αἵλουρος μαινόμενος στὸν Ράλλην ἐπιπίπτει.
Φ. Βαστάτε τον, μωρέ παιδιὰ, κι' αὐτὸς δὲν χωράει...
σταμάτα, Φαρμακόπουλε... τί λόζα σοῦ κατέβη;
Π. Ἄν 'θύμωσε ὁ θεὸς σου μὴ γίνεσαι ὡμός.
Φ. Τοῦ θείου σου ὁργήγορα τοῦ φεύγει ὁ θυμός.
Π. Ἀμάν μὴ γίνῃ φονικό...
Φ. Χριστέ καὶ Παναγία!...
Π. Ἀλήθεια, βρέ, ὁ Βασιλεὺς πὺς ἔχει εὐλογία;
Φ. Τὸ ἐμάθα, βρέ Περικλῆ, με λύπην μου πολλήν
κι' εἴθε ν' ἀκούσῃ ὁ Θεὸς κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆν
νὰ κόβῃ τῆς ἡμέρας σου νὰ τοῦ τῆς δίνῃ χρόνια
καὶ διαδόχους νὰ ἴδῃ κι' ἐγγόνων του ἐγγόνια.
Π. Ἐγὼ θαρρῶ καλλίτερο νὰ κόβῃ τῆς δικαίης σου.
Φ. Σὲ φθάνει ὅσο ἔζησες καὶ εἰς αὐτὸ ἀρκέσου.
Π. Μετ' αὐτοῦ χρυσοῦ τὸ σήκωμα καὶ τὰ δεινοπαθήματα
πολλοὶ στὴ Μπόρσα ἐμάθα πὺς βγάζουν ἐξανθήματα.
Φ. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἄς ἔλθῃ κι' ἐφ' ἡμᾶς
πρὶν ὅλοι ἐξανθήσωμεν ἀπὸ τὰς πληρωμάς.
Μὰ τώρα πᾶμε, Περικλῆ, πρὶν ξυλο νὰ δουλέψῃ,
καὶ ἄρῃσῃ τὸν Θόδωρο μονάχως του νὰ ρέψῃ.
Π. Αὐτὸς μετ' αὐτὸ κεφάλι του παθαίνει καὶ παιδεύεται
κι' ὅλο μ' Ἑγγλέζους, Φασουλῆ, πηγαίνει καὶ μπερδεύεται.
Φ. Μετ' αὐτοῦ Ἑγγλέζους 'χάθηκε κι' ὁ μέγας Ναπολεόν...
Π. Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς χαστουκιὰς καὶ μία περιπλέον.

Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς δὲν ξέρεי τί νὰ κάνῃ
καὶ παίζει τὸ πετᾷ πετᾷ μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Φ. — Πετᾷ, πετάει τὸ πουλὶ καὶ τὸ Ναπολεόνι....

(Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὸ χέρι του σηκώνει).

Φ. — Σκύψε, Θόδωρε, τὴ ράχη τὰ δῶ χέρια μου νὰ βάνω.

Π. — Πάνω χέρι, κάτω χέρι, τίνος εἶν' ἑκάστη ἀπάνω;

**Δίστιχα μερικὰ
πολὺ δημοτικὰ.**

Στὰ πόδια, χωροφύλακες, προφθάσετε, γειτόνοι,
ὅλος ὁ κόσμος χάλασε γιὰ τὸ Ναπολεόνι.

Ποῦ πᾶς, Ναπολεόνι μου; ... σταμάτα νὰ σὲ πιάσω...
ὅπου πάρω σκάλα ν' ἀνεβῶ γιὰ νὰ σὲ κατεβάσω.

Ὀχρὸ λαχτᾶρα καὶ καὺμός μετ' αὐτὸν Ναπολεόνι...
ὅπου τὴν ὥρα πρὶν 'ψηλὰ πηγαίνει σὰν μπαλόνι.

Ναπολεόνι μου χρυσό, κατέβα κάμε κρίσι,
ἐγίναν τὰ ματάκια μας ἀπὸ τὸ κλάμμα βρύσι.

Ἀγῆμνηνε κι' ὁ Θόδωρος ἀπ' τὸν καὺμό ποῦ σοῦχει
ἐμεῖς τοῦ Τσελεπίτσαρη θά φᾶμε τὸ τσαροῦχι.

Ὀχρὸ λαχτᾶρα καὶ καὺμός καὶ μαύρη συμφορὰ μας!...
ἀπὸ τὴν πείνα θά γενοῦν Κορδόνι τάντερά μας.

Χρυσὸ Ναπολεόνι μου, ποῦ νᾶσαι τρυπωμένο;
σὲ τίνος χάσσα βρίσκεσαι κλειστὸ κι' ἀμπαριωμένο;

Ναπολεόνι μου χρυσό μετ' αὐτὸν χρυσὰ τὰ κάλλη
ὅλο τὸ Χαθιάρόχανο τὸν ἀπακο σοῦ φάλλει.

Ναπολεόνι μου χρυσό, μὴν κάνῃς πιά γεινᾶτια...
μπακίρα ἐγίναν γιὰ σὲ τοῦ Θεόδωρ τὰ μάτια.

Τὸν δόλιο Ναπολέοντα, τὸν Θόδωρο λυπήσου,
καὶ τὰ 'ψηλὰ παραίτησε καὶ κάτω ξεκουμπίσου.

Ναπολένι μου χρυσό, μὴν πᾶς εἰς τὰ σαράντα,
γιατὶ ἂν φθάσης ὡς ἐκεῖ χαθήκαμε γιὰ πάντα.

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Θόδωρος ἀποσταμένος στέκει
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὲ κυνηγᾷ μὲ δίκανο τουφέκι.

Ἀπὸ τὰ τώρα τοῦρχονται κοψίματα καὶ πόνοι
πῶς διάβολο θὰ πληρωθῇ τοῦ Μάρτη τὸ κουπόνι.

Ὁ ἥλιος λάμπει 'στὰ βουνὰ καὶ πέρα 'στὰ λαγκαδία
καὶ τὰ Ταμεῖα βρῖσκονται ἀπὸ χρυσάφι ἄδεια.

Ὡχοῦ λαχτάρα καὶ καῦμός!... ἐχάθη τὸ χρυσάφι
κι' ἐκλείσθη τὸ σαράφικο τοῦ καθενὸς σαράφη.

Ὅσο κυττάζω ὕψωμό εἰς τὸ Ναπολεόνι
τόσο τοῦ Ναπολέοντος ἡ μύτη χαμηλώνει.

Ἄν δὲν ἀφήσῃ τὰ 'ψηλὰ καὶ ὡς 'στὸ καλοκαῖρι
ὁ Ναπολέων Θοδωρῆς θὰ μείνῃ δίχως χέρι.

Κάμ' ἓνα θαῦμα, Οὐρανέ, 'στὰ τωρινὰ μας χρόνια
καὶ ρίξε μπόλικη βροχὴ ἀπὸ Ναπολεόνια.

Ἔχετε γειά, γειτόνισσαι, κι' ἐγὼ 'ψηλὰ πηγαίνω
καὶ σὰν τὸ Εἰκοσόφραγχο ἀνεβοκατεβαίνω.

Ἔχετε γιὰ, γειτόνισσαι, κι' ἐγὼ 'ψηλαρμενίζω
καὶ μοναχὰ δανείζομαι καὶ δῆρα δὲν δανείζω.

Ἐκεῖνος ποῦχει σήμερα χρυσὸ Ναπολεόνι
σὰν φυλακτὸ τρισάγιο 'στὸν κόρφο ἄς τὸ χώνῃ.

Θὰ φθάσῃ γρήγορα καιρὸς κι' εὐτυχισμένη ὥρα
ποῦ θὰ τὸ προσκυνήσωμε σὰν μάγοι δίχως δῶρα.

Ἀχ! νὰ 'μποροῦσα σήμερα νὰ ἔσπερνα χρυσάφι
κι' ὁ σπόρος του νὰ ἔπιανε μέσ 'στὸ ξερὸ χωράφι.

Ἀχ! νὰ 'μποροῦσα τὸ φαγί, ποῦ τ'ἄντερο κενόγει,
γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τόκανα χρυσὸ Ναπολεόνι.

Ἀχ! νὰ 'μποροῦσαν θαύματα νὰ γίνουν πρὶς μεγάλα
προτοῦ καθένας νηστικὸς ψοφήσῃ 'στὴν κρεμάλα.

Ὡχοῦ λαχτάρα καὶ καῦμός κι' ἀνέλπισταις ἀντάραις...
ἀπ' τὸ παζάρι 'χάθηκαν καὶ ἡ χρυσαῖς πεντάραις.

Ὅπου τραγοῦδι ἀκουσθῇ καὶ μουσικὴ μὲ πόνο
θαρρῶ πῶς κλαῖνε καὶ τὰ δῆθ' γιὰ τὸ χρυσάφι μόνο.

Θαρρῶ κι' ἡ πρίμα ἡ Ντουκέν, ὁποῦ τὴν λέν ἀρδόν,
πῶς βάζει τὰ ξεφωνητὰ γιὰ τὸ Ναπολεόνι.

Ἐξήντα πάει τὸ ψωμί, τριάντα τὸ χρυσάφι,
κι' ὁ Θοδωρῆς τὴν πείνά μας 'στὴν φτέρνα του τὴν
[γράφει]

Ἐξήντα πάει τὸ ψωμί, ἐξήντα τὸ καρβέλι,
κι' ὁ Θοδωρῆς γιὰ ὄρεξι καὶ ραπανάκια θέλει

Νέα Ταμεῖα τοῦ Στρατοῦ ζητεῖ καὶ κοκορεύεται
κι' ὅλος ὁ κόσμος νηστικὸς καρβέλια ὀνειρεύεται.

Ἡ πείνα κάθε ἄντερο ἀνεβοκατεβάζει
κι' ἐκεῖνος καὶ 'στὰ λάχανα πολὺ πιπέρι βάζει.

Πουλί, ποῦ πᾶς εἰς τὰ 'ψηλὰ καὶ δὲν πατεῖς 'στὸ γῶμα,
ρίξε καμπόσαις κουτσουλιαῖς 'στὸ νηστικὸ μας στόμα.

Ἄν τοῦρανοῦ τὰ πετεινὰ θεὸς τὰ καλοτρέφῃ
μὰ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς κυβερνᾷ τοῦ Θοδωρῆ τοῦ κέφι.

Κατέβα κάτω γρήγορα, χρυσὸ Ναπολεόνι,
πρὶν γιὰ τιμὴ σου ρίξωμε μουφλούζικο κανόνι.

Ὡσύ, Ναπολεόνι μου, ποῦ 'πέταξες 'στὰ ὕψη,
κατέβα κάτω γρήγορα πρὶν τὸ μῆαλό μας στρίψῃ.

Ἄν μᾶς ἐχώρισαν πολλὰ καὶ τὸ μακρὸ Κορδόνι
ὁ Σγούτας μ' ἓνα δάνειο σὰν πρῶτα μᾶς ἐνώνει.

Χρυσὸ Ναπολεόνι μου καὶ Ναπολεονάκι
φωνάζει κάθε παστρικά κι' ἀκάθαρτο τσανάκι.

Βοήθα, Παναγία μου, τὸ δάνειό τοῦ Σγούτα,
πρὶν γίνουν τὰ στομάγια μας τοῦ Θοδωρῆ λαγούτα.

Βοήθα τὸ χρυσάφι μας ἀπὸ 'ψηλὰ νὰ πέσῃ,
ἀλλοιῶς συχώρα μας καὶ σὺ καὶ ὁ Θεὸς σχωρέσαι.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν ὡς κίνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε ἀναρρέει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δῆθ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοῦτος πολὺς.